

POSTANOWIENIE
o umorzeniu dochodzenia
w trybie art. 330 § 2 kpk

Kłodzko, 18 grudnia 2025 roku

Damian Szabunio – prokurator Prokuratury Rejonowej w Kłodzku, po zapoznaniu się z materiałami zgromadzonymi w aktach sprawy o sygn. 4346-4.Ds.1528.2025 o czyn zabroniony z art. 284 § 2 kk i inne na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 kpk

postanowił:

umorzyć dochodzenie w sprawie:

I. przywłaszczenia w okresie od 14 do 17 września 2025 roku w Kłodzku, woj. dolnośląskiego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, powierzonych na podstawie umowy dzierżawy z dnia 27 września 2023 roku rzeczy ruchomych w postaci: 10 chochelek, 9 blach do pieca Rational, 15 pojemników Gen małych, 20 pojemników Gen długich, 15 miseczek metalowych, 4 szczypców metalowych, 2 durszlaków plastikowych, 15 pojemników dużych (kuwet) plastikowych, 10 metalowych blach piec Rational, deski do krojenia dużej, blendera marki Bosch 800 Wat, garnka dużego 20L, 2 garnków średnich 10L, 4 rondelków srebrnych, 7 noży kuchennych dużych, wózka kelnerskiego, 2 garnków średnich, 24 talerzy prostokątnych, 39 talerzy obiadowych prostokątnych, 11 sosierek, 6 naczyń do zapiekania, 17 talerzy głębokich owalnych, 33 talerzy głębokich do zupy, 5 srebrnych świeczników, lustro dużego wiszącego srebrnego, kostkarki o łącznej wartości 12 415,00 złotych, czym działano na szkodę Barbary Glińskiej,

tj. o czyn zabroniony z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk;

II. doprowadzenia użytkowników portalu internetowego Zrzutka.pl w dniu 22 września 2024 roku za pośrednictwem sieci Internet, ze skutkiem w Kłodzku,

woj. dolnośląskiego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 4 720,00 złotych poprzez wprowadzenie w błąd polegający na tym, że w wyniku powodzi został zniszczony lokal stanowiący własność organizatora zrzutki, a zbierane pieniądze posłużą do jego odtworzenia, podczas gdy w rzeczywistości lokal był własnością osoby trzeciej, a uzyskane z darowizn pieniądze miały posłużyć do otworzenia lokalu gastronomicznego w nowej lokalizacji, czym działano na szkodę nieustalonych użytkowników portalu internetowego Zrzutka.pl,

tj. o czyn zabroniony z art. 286 § 1 kk wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk.

III. przywłaszczenia w dniu 14 września 2025 roku w Kłodzku, woj. dolnośląskiego, cudzej rzeczy ruchomej w postaci dywanu o wartości 300,00 złotych, czym działano na szkodę Barbary Glińskiej,

tj. o czyn zabroniony z art. 286 § 1 kk wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo i stwierdzenia wykroczenia z art. 119 § 1 kw, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk;

IV. przywłaszczenia w okresie od 14 do 17 września 2025 roku w Kłodzku, woj. dolnośląskiego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, cudzych rzeczy ruchomych w postaci: monitora AP 3435 FC, kominka elektrycznego z funkcją grzania, 4 skrzynek drewnianych, kompletu sztućców, 50 kubków do herbaty, filiżanek, 50 szklanek różnego rodzaju, 30 szklanek z podwójnym dnem, 50 kieliszków do szampana, 25 kieliszków do wina, 80 kieliszków do wódki, 50 talerzy o różnej pojemności i głębokości, 5 desek drewnianych do podawania potraw, nie mniej niż 5 obrusów, 20 sztucznych skór o łącznej wartości nie mniejszej niż 801,00 złotych, czym działano na szkodę Barbary Glińskiej,

tj. o czyn zabroniony z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Kłodzku nadzorowała dochodzenie prowadzone przez Komendę Powiatową Policji w Kłodzku w sprawie o sygn. akt 4346-4.Ds.1528.2025 (poprzednia sygnatura 4346-4.Ds.2355.2024) o czyny zabronione z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk.

Postanowieniem z dnia 29 października 2024 roku wydanym w sprawie o sygn. akt 4346-4.Ds.2355.2024 odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyny zabronione z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 14 maja 2025 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Kp 2/25 uchylono wzmiankowane w poprzednim akapicie orzeczenie i przekazano sprawę do dalszego prowadzenia w postępowaniu przygotowawczym.

W toku przeprowadzonego dochodzenia przesłuchano w charakterze świadków: Barbarę Glińską, Łukasza Harasiuka, Olenę Zmiienko, Adama Sajkiewicza, Joanny Synus, Lidii Harasiuk, Michała Skrynkowskiego, Janusza Wawrykę, a nadto uzyskano pisemny materiał dowodowy w postaci: kopii umowy najmu lokalu użytkowego z dnia 28 września 2023 roku, kopii umowy dzierżawy z dnia 27 września 2023 roku, pisemnej informacji od przedsiębiorstwa Zrzutka.pl Sp. z o.o. z dnia 11 października 2024 roku, kopii wiadomości elektronicznych wymienianych między pokrzywdzoną, a Oleną Zmiienko, kopii zawiadomienia o wygaśnięciu umowy dzierżawy z dnia 04 października 2024 roku, kopii faktury Vat numer 01/11/2023, dokumentację zdjęciową z miejsca i daty zdarzenia, notatki urzędowej z oględzin nagrania z daty i miejsca zdarzenia, wydruku z KRS dotyczącego przedsiębiorstwa „EUROTRAFIC” Sp. z o.o., kopii faktur i rachunków za wyposażenie nowej restauracji należącej do Oleny Zmiienko.

Ze zgromadzonych dowodów wynikało, że w dniach 27 - 28 września 2023 roku zostały zawarte między Barbarą Glińską (występującą także w roli Prezesa Zarządu przedsiębiorstwa Eurotrafic Sp. z o.o.), a Oleną Zmiienko umowa najmu lokalu użytkowego przy ul. Grottgera 7 w Kłodzku z przeznaczeniem na działalność gastronomiczną oraz umowa dzierżawy dotycząca niektórych sprzętów i wyposażenia pozostającego na stanie wynajętego lokalu. Następnie Olena Zmiienko wraz z mężem Łukaszem Harasiukiem otworzyli i prowadzili w przedmiotowej nieruchomości lokal gastronomiczny. W dniu 14 września 2025 roku, w związku z powyższymi obawami

wynikającymi z nadciągającej powodzi, w której obszarze oddziaływania pozostawał wynajęty lokal gastronomiczny, Olena Zmiienko wraz z mężem i innymi osobami część kuchennych utensylii i pozostałego wyposażenie przenieśli z miejsca składowania na wyższe kondygnacje budynku, część ruchomości, w szczególności dywan i monitor przewieźli do należącego do nich garażu samochodem typu bus, zaś inne pozostały w zwykłym miejscu składowania, gdzie później zalała je woda powodziowa. Następnie w dniu 17 września 2025 Olena Zmiienko wraz z mężem i innymi osobami, w tym Barbarą Glińską i jej ówczesnym partnerem Januszem Wawryką przystąpili do prac porządkowych w lokalu zmierzających do usunięcia skutków powodzi, w tym także oczyszczenia wyposażenia i sprzętu pozostawionego w lokalu. Po tym jak z odnalezionych rzeczy został usunięty muł i szlam przewieziono je do garażu należącego do najemców i tam tymczasowo je złożono. O tym, że tak postąpiono z tymi ruchomościami wiedzieli wynajmująca i jej partner. W następnych dniach Janusz Wawryka zjawił się do garażu należącym do najemców lokalu gastronomicznego i po konsultacji telefonicznej z Barbarą Glińską odebrał ekspres do kawy, lodówkę do ekspresu do kawy i warnik, zaś pozostałe zgromadzone tam ruchomości wciąż tam składowano. Następnie między Barbarą Glińską, a Oleną Zmiienko i Łukaszem Harasiukiem doszło do sporu wynikające z tego, że najemcy zdecydowali się odtworzyć swą restaurację w innym miejscu i na ten cel poczęli zbierać pieniądze za pośrednictwem Internetu. Jednym z przejawów tego sporu było to, że Barbara Glińska nie zgłaszała się do garażu po odbiór składowanych tam rzeczy, zaś Olena Zmiienko z mężem nie zdecydowali się na ich zwrot do pierwotnego miejsca, a to lokalu gastronomicznego. Ostatecznie po wymianie wiadomości tekstowych i zainicjowaniu niniejszego postępowania, dzierżawcy dostarczyli do lokalu Barbary Glińskiej ruchomości uprzednio przemieszczone do swego garażu, których dotyczyła zawarta między nimi umowa dzierżawy. Po pewnym czasie Barbara Glińska za pośrednictwem monitoringu ze swego lokalu ujawniła, że jeszcze przed jego zalaniem z jego wnętrza został wyniesiony do busa przez najemców dywan o wartości 300,00 złotych, a nadto przemieszczany w obrębie tej nieruchomości był kominek z funkcją grzania. Najemcy podali, iż rzeczywiście zabrali dywan, lecz był on stary, zniszczony i w takim stanie, że po tym jako został wykorzystany przy transporcie rzeczy przewożonych busem został on wyrzucony. Jednocześnie podkreślili, że nie zabierali

ze sobą kominka. Ponadto Barbara Glińska wykryła, że wciąż w jej lokalu brakuje szeregu ruchomości wymienionych w postaci: 4 skrzynek drewnianych, kompletu sztućców, 50 kubków do herbaty, filiżanek, 50 szklanek różnego rodzaju, 30 szklanek z podwójnym dnem, 50 kieliszków do szampana, 25 kieliszków do wina, 80 kieliszków do wódki, 50 talerzy o różnej pojemności i głębokości, 5 desek drewnianych do podawania potraw, nie mniej niż 5 obrusów, 20 sztucznych skór, które nie były objęte umową dzierżawy, a mimo to miały – w jej ocenie – zostać przywłaszczone przez najemców, między innymi w celu wykorzystania w nowo otwartym lokalu gastronomicznym. Olena Zmiienko i Łukasz Harasiuk jednoznacznie wskazali na to, że wszystkie rzeczy jakie zostały przez nich zabrane w celu uratowania przed wodami powodziowymi zostały zwrócone Barbarze Glińskiej, przy czym zazaczyli, że część z nich nie została wyniesiona poza wynajęty budynek, lecz przeniesiona na wyższe kondygnacje, a inne rzeczy – głównie te przez nich nie używane – zostały w miejscu swego pierwotnego składowania, stąd pewnie zostały zalane. Ponadto zwrócili uwagę na to, że – ich zdaniem – zakupili na własność od Barbary Glińskiej monitor i obrusy, lecz nie mają żadnego dokumentu na potwierdzenie tych transakcji. Świadek Lidia Harasiuk potwierdziła, że Barbara Glińska sprzedała obrusy na rzecz wyżej wymienionych. W dniu 22 września 2024 roku na portalu internetowym Zrzuta.pl została założona przez Lillianę Mikłą zbiórka zatytułowana: „Olena i Łukasz – na stworzenie Nowej Restauracji”. Z opisu zbiórki wynikało, że prowadzona przez nich restauracja została zniszczona w wyniku powodzi, zaś zbierane środki pieniężne mają posłużyć do ponownego jej otwarcia w nowym miejscu. W wyniku zbiórki poprzez datki składane przez różnych użytkowników portalu Zrzutka.pl uzbierano kwotę 4 720,00 złotych. Barbara Glińska kierowała do operatora portalu ze zbiórką spółki Zrzutka Sp. z o.o. zastrzeżenia co do rzetelności przedstawionych okoliczności, zwracając uwagę na to, że przedstawiona na zdjęciach załączonych do opublikowanej zbiórki budynek z restauracją nie stanowi własności Oleny Zmiienko i jej męża.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 kpk nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Taka sytuacja zachodzi wtedy, gdy czyn zaistniał, ale brak jest w nim wszystkich znamion wymaganych przez naruszony rzekomo przepis ustawy (*T. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania*

karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, Warszawa 2014, art. 17). Znamieniem czynu zabronionego nazwiemy cechy (elementy treściowe wskazane w opisie czynu) abstrakcyjnego obrazu czynu zabronionego (*M. Cieślak, Polskie..., s. 199*), czyli „cechy, które zostały opisane w ustawie, których całokształt charakteryzuje przestępstwo, a które muszą zostać udowodnione w postępowaniu karnym, aby mogło nastąpić prawidłowe skazanie za przestępstwo” (*I. Andrejew, Ustawowe..., s. 69–70*). Z tego gwarancyjnego charakteru przesłanek procesowych należy wywieść wniosek, że zarówno udowodnienie braku, jak i niedowiedzenie istnienia (ze względu na domniemanie niewinności ta druga okoliczność wydaje się ważniejsza) muszą prowadzić do umorzenia / odmowy wszczęcia postępowania. Wśród znamion czynu zawsze wyróżnia się odpowiednik orzeczenia będący „znamieniem czasownikowym”, a także podmiot przestępstwa. Te dwa elementy muszą wystąpić w każdym typie przestępstwa (*M. Cieślak, Polskie..., s. 200*). Pozostałe okoliczności, takie jak przedmiot czynu, skutek, znamiona czasu, sposobu itp., mogą wystąpić zarówno w podstawowej, jak i kwalifikowanej czy uprzywilejowanej formie czynu. Obecnie nie budzi już wątpliwości, iż strona podmiotowa czynu, a więc umyślność lub nieumyślność, stanowi znamię czynu zabronionego (*A. Wąsek, Kodeks..., s. 35*).” *M. Kurowski [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2022, art. 17).*

Przenosząc powyższe na grunt tej sprawy należy wskazać, iż zarówno w dacie wywiezienia z terenu zalanej wodami powodziowymi restauracji, jak i w dniu ich zwrotu w październiku 2024 roku w stosunku do ruchomości opisanych w punkcie I sentencji postanowienia wciąż w mocy pozostawała umowa dzierżawy zawarta pomiędzy Barbarą Glińską, a Oleną Zmiienko. Zgodnie z postanowieniami tej umowy dzierżawca posiadał prawo do używania i pobierania pożytków z przekazanych mu rzeczy ruchomych (§ 1, k.11). Z tego powodu skoro Olenie Zmiienko w okresie od 14 do 17 września 2024 roku, a nawet w dniu zwrotu w dacie 25 października 2024 roku przysługiwało prawo do wyłącznego posiadania i wykorzystywania owych rzeczy w charakterze posiadacza zależnego, to nie sposób zasadnie twierdzić, że ich przewiezienie i przechowywanie w garażu stanowiło przejaw przywłaszczenia. Wyżej wymieniona wraz z mężem podejmowała opisane wyżej działania w granicach przyznanego im zawartą umową prawa do posiadania rzeczy, stąd nie można uznać

ich zachowania za bezprawne. W szczególności należy zwrócić uwagę, że żaden z zapisów umowy nie zabraniał im dokonania zmiany miejsca używania lub przechowywania rzeczy, lecz wyłącznie zakazany było ich oddanie do używania osobie trzeciej (§8, k.11), co w realiach tego przypadku nie nastąpiło. Dodatkowo zwrócić trzeba uwagę, że po tym jak Olena Zmilenko i Łukasz Harasiuk zostali wezwani do zwrotu rzeczy – pomimo pewnych nieporozumień wynikających z konfliktu z Barbarą Glińską w zakresie tego w jaki sposób ma nastąpić zwrot – od początku, stale deklarowali wolę zwrotu rzeczy, co też finalnie uczynili. Okoliczność ta tym bardziej świadczy za tym, że nie posiadali zamiaru przywłaszczenia powierzonych rzeczy, ani nie uznawali ich za swą własność. W świetle przedstawionych argumentów trzeba przyjąć, że czyn ad. I nie zrealizował znamion strony przedmiotowej, ani podmiotowej występkę z art. 284 § 2 kk, a także działania sprawców nie cechowała bezprawność.

Odnosnie czynu ad. II sentencji orzeczenia wskazać należy na to, że z treści ogłoszenia opublikowanego na portalu Zrzutka.pl nie wynikało, aby osoby wnoszące o datki były właścicielami budynku, w którym prowadzili restaurację, ani aby celem zrzutki była odbudowa tej nieruchomości. Natomiast – jak w sposób przekonujący i zgodny z literalnym tekstem ogłoszenia – tłumaczyli organizator zrzutki Liliana Mikła oraz jej beneficjenci prawdziwym celem jej założenia było umożliwienie odtworzenia restauracji w nowym miejscu, w sytuacji gdy dalsze prowadzenie tej działalności w miejscu dotychczasowym było niemożliwe w skutek zniszczeń wywołanych powodzią. Z tych względów nie sposób uznać, aby sformułowania wskazane w opisie ogłoszenia wprowadzały osoby będące jego odbiorcami w błąd w rozumieniu znamienia występkę z art. 286 § 1 kk. Dodatkowo zwrócić trzeba uwagę na to, że zdjęcia załączone do ogłoszenia ukazywały nie tylko zniszczenia w budynku należącym do Barbary Glińskiej, ale także obraz miejsca pracy odpłatnie wynajmowanego przez Oleną Zmilenko, które nie nadawało się do dalszego wykonywania prowadzonej działalności gastronomicznej. Z tego powodu nie powinno być żadnych wątpliwości, że także Olenę Zmilenko i jej męża należy uznać za osoby poszkodowane w powodzi, stąd nie sposób uznać, aby osoby, które zdecydowały się zasilić rozpoczętą zbiórkę pozostawały wprowadzone w istotny błąd odnośnie powodów i celów jakie przyświecają

organizatorom. W obliczu tego stwierdzić trzeba, że oceniane zdarzenie nie realizuje znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk.

Natomiast nie mogą istnieć żadne wątpliwości co do tego, że w dniu 14 września 2024 roku z wnętrza budynku należącego do Barbary Glińskiej został wyniesiony – bez jej wiedzy i zgody – stanowiący jej wyłączną własność używany dywan o wartości 300,00 złotych, co wprost potwierdza zapis z monitoringu wizyjnego. Ponadto Olena Zmiienko i Łukasz Harasiuk zgodnie przyznali, że po wykorzystaniu dywanu do transportu rzeczy przy użyciu busa, został on przez nich wyrzucony na śmietnik. Z tego powodu stwierdzić można, że bez upoważnienia postąpili z nim jak właściciel, co zaś można rozpatrywać na gruncie odpowiedzialności za przestępstwo z art. 284 § 1 kk. Jednakże z uwagi na to, że wskazany występki należy do kręgu tzw. czynów przepołowionych, a określona przez pokrzywdzoną wartość rzeczy nie przekracza 800,00 złotych, uznać należy, iż zachowanie to wypełnić może wyłącznie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Wobec czego zasadnym stało się umorzenie prowadzonego w tym zakresie postępowania przygotowawczego, z tym, że po uprawomocnieniu się rozstrzygnięcia w tej części materiały zostaną przekazane policji – organowi powołanemu do prowadzenia postępowania w sprawach o wykroczenia – w celu podjęcia stosownych działań.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 kpk nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Z przesłanką braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu spotkać się można w sytuacji, gdy zachodzi brak dostatecznych danych do przyjęcia, że czyn w ogóle został popełniony. Chodzi o brak określonego quantum dowodów, które pozwalałoby na uprawdopodobnienie tej okoliczności. Jest to sytuacja, gdy wprowadzić nie ustalono, iż czyn zaistniał, lecz określone okoliczności wskazują, że mógł on zaistnieć. Nie są to jednak okoliczności wystarczające do potwierdzenia tego faktu. Nie jest tym samym wykluczone, że czyn został w rzeczywistości popełniony (J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 17.). Taki przypadek istnieje, gdy zgromadzone dowody nie wykluczają jednoznacznie tego, aby doszło do czynu relewantnego z punktu widzenia ustawy karnej, lecz przy tym ich wymowa nie pozwala uznać,

iż dostatecznie – w stopniu wymaganym przez przepisy procedury karnej – uzasadnionym jest jego zaistnienie. Innymi słowy to sytuacja, w której dowody pozostają niejednoznaczne, brak jest możliwości wyjaśnienia wątpliwości w drodze dalszych czynności, a przy tym ich ogólny obraz nie buduje przekonania o zaistnieniu zdarzenia, które mogłoby wypełniać przesłanki czynu zabronionego.

Z przeprowadzonych dowodów wyłaniają się dwa, sprzeczne warianty przebiegu zdarzeń odnośnie czynu opisanego w punkcie IV sentencji postanowienia. Jeden został przedstawiony przez pokrzywdzoną, zaś drugi wyłania się z zeznań potencjalnych sprawców. Żadnej z tych wersji – przede wszystkim depozycjami pozostałych świadków – nie sposób wykluczyć, ani potwierdzić. Dodatkowo odnotować należy, iż uczestnicy zajścia pozostają ze sobą skonfliktowani, co nakazuje zachowanie daleko idącego krytycyzmu przy ocenie wiarygodności przedstawianych przezeń wersji przebiegu wypadków.

Ponadto zwrócić trzeba uwagę na to, że pokrzywdzona pomimo tego, że powołuje się na to, iż określone ruchomości zostały utracone z jej lokalu, to jednocześnie nie przedstawia żadnego dowodu potwierdzającego, że posiadała takie rzeczy oraz, że były one przechowywane w okresie zdarzenia przy ul. Grottgera 7. Ponadto nie można pominąć tego, że w okresie zdarzenia wskazana nieruchomość została dotknięta powodzią, z racji czego część znajdujących się tam rzeczy mogła zostać zniszczona, przemieszczona wraz z wodami powodziowymi, a nadto część rzeczy miała zostać przeniesiona na wyższe kondygnacje budynku. W kontekście tego podkreślić wypada, że nie została przedłożona żadna dokumentacja dowodząca temu, że po ustąpieniu powodzi została przeprowadzona inwentaryzacja ruchomości ocalałych z powodzi na wyższych piętrach budynku, ani tych które zostały odnalezione w budynku w czasie sprzątania jej skutków, bądź zniszczone. Wreszcie nie można pominąć tego, że co do części rzeczy istnieje spór co do tego kto jest ich rzeczywistym właścicielem, bowiem potencjalni sprawcy – wspierani relacją jednego ze świadków – wskazują na to, że nabyli własność monitora i obrusów. Natomiast co do pozostałych ruchomości Olena Zmiienko i Łukasz Harasiuk konsekwentnie i stanowczo twierdzą, iż nie wynosili ich z budynku należącego do pokrzywdzonej. Poza tym żadne z innych świadków posiadających wiedzę o zdarzeniu, ani zapis z monitoringu nie potwierdza zarzutów formułowanych w tym zakresie przez pokrzywdzoną. Co więcej potencjalni sprawcy

przedłożyli rachunki dokumentujące źródła, z których pochodzi wyposażenie ich nowej restauracji.

W obecnym stanie sprawy wyczerpano już wszelkie istniejące źródła dowodowe, które pozwalby na dalsze powiększanie informacji o przebiegu inkryminowanego zdarzenia albo mogących rzucić odmienne światło na zaprezentowaną wyżej ocenę materiału dowodowego. Z tego względu stwierdzić trzeba, że w sprawie zachodzi sytuacja, w której brak jest dostatecznych danych potwierdzających podejrzenie zaistnienia czynu mogącego spełnić znamiona występkę z art. 284 § 1 kk odnośnie zachowania scharakteryzowanego w punkcie IV orzeczenia. Abstrahując od powyższego nie można pomijać i tego, że w przypadku wejścia postępowania w kolejną fazę (ad personam), w obliczu dwu, wzajemnie się wykluczających wersji zdarzenia oraz wyczerpania inicjatywy dowodowej, wiążącą przy rekonstrukcji stanu faktycznego stałaby się zasada z art. 5 § 2 kpk nakazująca niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść sprawców.

W świetle powyższego stwierdzić trzeba, iż zaktualizowały się bezwzględne, negatywne przesłanki procesowe z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 kk, co musiało skutkować umorzeniem dochodzenia w całości.

W tym stanie rzeczy, postanowiono jak na wstępie.

PROKURATOR
Prokuratury Rejonowej

Damian Szabunio

Pouczenie:

1. Stronom procesowym przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji (art. 306 § 1a k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k. oraz art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 329 § 1 k.p.k.). Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 k.p.k.).

Jeżeli ponownie zostanie wydane postanowienie o odmowie wszczęcia albo umorzeniu postępowania przygotowawczego postanowienie to podlega zaskarżeniu do prokuratora nadrzędnego.

W razie utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia pokrzywdzony, który dwukrotnie wykorzystał uprawnienie przewidziane w art. 306 § 1 i § 1a k.p.k., może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu prokuratora nadrzędnego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia (art. 330 § 2 k.p.k., art. 55 § 1 k.p.k.). Akt oskarżenia powinien spełniać wymogi określone w art. 55 § 2 k.p.k.). Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania

(art. 55-§ 3 k.p.k.). W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a k.p.k.).

2. Na rozstrzygnięcie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje podejrzanemu, pokrzywdzonemu oraz osobie, od której odebrano te przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 k.p.k.).

3. Zażalenie na powyższe postanowienie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2 i art. 460 k.p.k.).

Zarządzenie:

I. proszę stosownie do art. 100 § 4 i 8 kpk w zw. art. 106 kpk i art. 306 § 1a pkt 1 kpk odpis postanowienia z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia zażalenia doręczyć:

- pokrzywdzonej Barbarze Glińskiej, k.2-4 adres w załączniku adresowym, z pouczeniem, iż przysługuje jej prawo do zaskarżenia postanowienia wyłącznie w zakresie punktów I, III i IV sentencji orzeczenia.

II. proszę stosownie do treści art. 100 § 4 i 8 kpk w zw. z art. 106 kpk, art. 306 § 1a kpk i art. 131 § 2 kpk o treści postanowienia i przysługującym prawie do jego zaskarżenia zawiadomić pokrzywdzonych czynem ad. II – anonimowych darczyńców zbiórki o numerze ID 68mtjf – za pośrednictwem strony internetowej Prokuratury Okręgowej w Świdnicy.

18 WRZ. 2023
KPP Zielona Góra
216

PROKURATOR
Prokuratury Rejonowej
Damian Szabunio

